

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11Ek/417/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119246143
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119246143.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného: STRODEN MANAGEMENT LIMITED, Manou Chatzidaki 20A, 604 0 Larnaca, zast: LAWS, s. r. o., Rajská 7, 811 08 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36729078, proti povinnému: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské nivy 44/a, 825 11 Bratislava, IČO: 35815256, o vymoženie 350000000 CZK s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom Mgr. Romanom Vozárom, so sídlom exekútorského úradu: Karloveská 6C, 84000 Bratislava, o návrhu oprávneného na prerušenie konania a o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/417/2019 zo dňa 16. mája 2019, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávneného na prerušenie konania zamieťa.
- II. Sťažnosť oprávneného zamieťa.
- III. Povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 11Ek/417/2019 zo dňa 16. mája 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil, povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu paušálnych výdavkov vo výške 36,- eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 15.03.2018 domáhal od povinného vymoženiu sumy 350000000 CZK s príslušenstvom na podklade Zmenkového platobného rozkazu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37Zm/415/1999 zo dňa 17.5.1999, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37Zm/415/1999 zo dňa 21.6.2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/16/2017 zo dňa 22.11.2018 (ďalej len ako „exekučný titul“). Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh vydal dňa 09.05.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi Mgr. Romanovi Vozárovi, so sídlom exekútorského úradu Karloveská 6C, 84000 Bratislava (ďalej len ako „súdny exekútor“). Doručením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 09. 05. 2019 začala exekúcia.

3. Po začatí exekúcie súd z vlastnej činnosti zistil, že exekúcia je vedená na podklade exekučného titulu, pri ktorom oprávnený v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie neosvedčil jeho vykonateľnosť predložením doložky vykonateľnosti. Súd dôvodil, že základným procesným predpokladom oprávňujúcim oprávneného na podanie návrhu na vykonanie exekúcie a následného vydania poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi zo strany súdu, je existencia vykonateľného rozhodnutia. Pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj počas celého jej priebehu sa preto súd zaoberá tým, či je podkladové rozhodnutie (exekučný titul) podľa príslušných

právných predpisov vykonateľné. Vykonateľnosť exekučného titulu z oboch jeho stránok (materiálnej aj formálnej) právna teória stotožňuje s vlastnosťou exekučného titulu, ktoré ho robí spôsobilým na jeho nútený výkon prostredníctvom exekúcie. Vykonateľnosťou sa tak vo všeobecnosti rozumejú účinky rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. V zmysle § 46 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, ak je exekučným titulom rozhodnutie vydané v súdnom konaní, súd pri posúdení vykonateľnosti vychádza z predloženého súdneho rozhodnutia opatreného potvrdením o jeho vykonateľnosti, ktorým opatrí exekučný titul súd, ktorý vo veci rozhodoval ako súd prvého stupňa. V posudzovanom prípade súd zistil, že predložený exekučný titul prvostupňový súd opatril len doložkou právoplatnosti, avšak doložka vykonateľnosti pri ňom absentuje. Ku dňu podania návrhu tak podľa záverov súdu oprávnený neosvedčil vykonateľnosť exekučného titulu a preto postupom bez nariadenia pojednávania súd z úradnej povinnosti exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený sťažnosť, v ktorej žiadal, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a následne v súlade s § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku podal návrh na Ústavný súd Slovenskej republiky na začatie konania o vyslovení nesúlady článku I, § 1 a § 2 zákona č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku II zákona č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že zákon č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR a teda nadobudol účinnosť dňa 12.12.2018, kým rozsudok odvolacieho súdu, ktorým rozhodol v prospech oprávneného, bol vyhlásený 22.11.2018. Z popísaného konania zákonodarcu podľa oprávneného vyplýva, že tento zákon bol prijatý výslovne účelovo v prospech povinného a to s cieľom zabrániť úspešnému domáhaniu sa pohľadávky oprávneným, ktorá mu bola priznaná prvostupňovým, ako aj druhostupňovým súdom. Ďalej uviedol, že takýto postup Národnej rady Slovenskej republiky ako zákonodarného orgánu je možné charakterizovať ako neoprávnený zásah do výkonu súdnej moci. V rozpore so základnými princípmi právneho štátu bol prijatý právny predpis, ktorý retroaktívne postihuje rozhodnutia súdov, vyhlásené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Ide vlastne o situáciu, kedy je veriteľ úspešný v súdnom konaní, ale následne dlžník (v tomto prípade povinný) využívajúc svoje postavenie vo vzťahu k štátnej moci vytvorí mediálnu kampaň s cieľom použiť tieto mimoprávne prostriedky na to, aby dosiahol prijatie právneho predpisu, ktorý následne, až po vyhlásení rozsudku, stanoví, že vlastne daný rozsudok a neúspech povinného v súdnom konaní nič neznamená a v rozpore so základnými princípmi práva na spravodlivý proces, dvojinstančnosti súdneho konania a dovtedajšej právnej úpravy mimoriadnych opravných prostriedkov umožní povinnému podať dovolanie aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvostupňového súdu a odvolací súd pritom dovolanie nepripustil, a súčasne prizná takémuto mimoriadnemu opravnému prostriedku automaticky suspenzívny účinok, aj keď procesné právo historicky priznáva suspenzívny účinok len riadnym opravným prostriedkom a v prípade mimoriadnych opravných prostriedkov v štandardných právnych predpisoch umožňuje len samotnému orgánu, ktorý rozhoduje o tomto mimoriadnom prostriedku, odložiť účinnosť právoplatného rozhodnutia. Oprávnenému bola podľa jeho vyjadrenia takýmto legislatívnym zásahom retroaktívne odopretá možnosť domôcť sa účinnej právnej ochrany, a rovnako bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Oprávnený všeobecne poukázal aj na názory Ústavného súdu SR vyjadrené v jeho judikatúre, podľa ktorých sa považuje za protiústavné také porušenie práv veriteľov (oprávnených) na súdnu ochranu, ak bez primeraných a legitímne odôvodnených cieľov, ktoré by sa dali zovšeobecniť a chápať ako spoločensky akceptovateľné relativizovanie prístupu k súdnej ochrane, zrušuje vykonateľnosť ich pohľadávok, len pre právny dôvod ich vzniku. A to je práve existujúci stav, kedy len z dôvodu, že sa pohľadávka zakladá na zmenke, je automaticky bez splnenia ďalších procesných podmienok prípustné dovolanie a to s automatickým suspenzívnym účinkom. Žiadal zohľadniť, že cit. zákon č. 350/2018 Z.z. protiústavným spôsobom zvyhodňuje povinného tým, že exekúciu podľa exekučného poriadku nepodliehajú majetkové účasti držiteľa povolenia na dodávku plynu, ktorý je dodávateľom poslednej inštancie a ktorý je právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Opätovne to dokazuje, že predmetný zákon, prijatý doslova „expresne“ v skrátrenom legislatívnom konaní zvyhodňuje jednu obchodnú spoločnosť voči ostatným subjektom súkromného práva, čo je porušenie princípu rovnosti a rovnakého prístupu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy

Slovenskej republiky. Namietal, že zákon č. 350/2018 Z.z. by mal byť normatívnym právnym aktom, vzťahujúcim sa na všetky prípady rovnakého druhu (ako normatívne právne akty definuje teória práva), ale namiesto toho sa stal fakticky individuálnym právnym aktom, prijatým výslovne v prospech povinného. Európsky súd pre ľudské práva v súvislosti s tzv. Duckého zmenkami v inom konaní rozhodol, že boli porušené práva sťažovateľa - spoločnosti DRAFT - OVA a.s. (rozsudok bol vydaný dňa 9.5.2015). Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu okrem iného uviedol, že existencia záväzného rozhodnutia, priznávajúceho plnenie veriteľovi vytvára oprávnené očakávanie veriteľa, že dlh bude splatený a vytvára tak „vlastníctvo“ veriteľa v zmysle článku 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „Protokol“). Tým, že štátna moc aj v takomto prípade podala prostredníctvom generálneho prokurátora mimoriadne dovolanie, založené na dôvodoch, ktoré ale bolo možné vzniesť v priebehu konania na prvom a druhom stupni, tým porušila práva podľa článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 1 ods. 1 Protokolu. So zreteľom na toto rozhodnutie teda štátna moc, uvedomujúc si, že nemôže opätovne aplikovať inštitút mimoriadneho dovolania prokurátora, podľa názoru oprávneného zvolila cestu prijatia zákona, vytvoreného akoby priam na objednávku povinného, ktorým v zásade vyvolala rovnaké právne účinky, ktoré Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu nazval porušením práv priznaných na základe Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv.

5. Povinný vo vyjadrení k sťažnosti žiadal sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietnuť a zaviazat ho na náhradu trov konania. V plnom rozsahu sa stotožnil s výrokom napadnutého uznesenia, ako aj s jeho odôvodnením. Zdôraznil, že súd nemal nikdy vydať poverenie na vykonanie exekúcie, keďže súdne rozhodnutia, na základe ktorých oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, nie sú vykonateľné. Na uvedené skutočnosti povinný poukázal aj v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 16. 05. 2019. Pripomenul, že v zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ako aj na ustanovenie § 48 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého k návrhu na vykonanie exekúcie sa musí pripojiť rovnopis exekučného titulu spolu s potvrdením o jeho vykonateľnosti. Doplnil, že rozsudok najvyššieho súdu bol povinnému doručený dňa 06. 02. 2019. Proti rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu (ktoré boli exekučnému súdu predložené ako podklad pre výkon exekúcie) podal povinný dňa 16. 05. 2019 dovolanie s odkladným účinkom podľa § 444 ods. 4 Civilného sporového poriadku. Podľa povinného tak nie sú splnené podmienky na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže oprávnený nepredložil spolu s návrhom na vykonanie exekúcie rovnopis exekučného titulu spolu s potvrdením o jeho vykonateľnosti, pričom vzhľadom na popísané skutočnosti je zrejmé, že dotknuté rozhodnutia súdov predložené oprávneným doposiaľ vykonateľnosť nenadobudli. Vzhľadom na to, že neexistuje spôsobilý exekučný titul na vykonanie exekúcie, sú dané zákonné dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, keďže sa jedná o iné skutočnosti, ktoré bránia vykonateľnosti exekučného titulu. Podľa povinného oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie aj keď si bol vedomý, že súdne rozhodnutia nie sú vykonateľné. Poukázal na skutočnosť, že oprávnený v podanej sťažnosti nespochybnil závery súdu o tom, že neexistuje exekučný titul na vykonanie exekúcie, nenamietal nezákonnosť postupu súdu a ani nezákonnosť rozhodnutia o zastavení exekúcie.

6. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Sťažnostný súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 243 CSP v spojení s § 127 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná.

11. Oprávnený v podanej sťažnosti žiadal súd o aplikáciu § 162 ods. 1 písm. b) CSP upravujúceho prerušenie konania v prípade, ak súd pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov a podľa ktorého súd v tomto prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania. Súd túto časť podania oprávneného označeného ako sťažnosť podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) posúdil ako návrh oprávneného na prerušenie konania.

12. Návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) CSP oprávnený podložil tvrdením o nesúlade článku I, § 1 a § 2 zákona č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku II zákona č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. s článkom 12 odsek 2 a článkom 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dotknutými ustanoveniami mu podľa jeho názoru zákonodarca odoprel možnosť domôcť sa účinnej právnej ochrany tak, že v tejto veci priznal podanému dovolaniu povinného zo zákona (§ 444 ods. 4 CSP) a retroaktívne (§ 471a CSP) suspenzívny účinok napriek tomu, že procesné právo historicky priznáva suspenzívny účinok len riadnym opravným prostriedkom a v prípade mimoriadnych opravných prostriedkov v štandardných právnych predpisoch umožňuje len samotnému orgánu, ktorý rozhoduje o tomto mimoriadnom prostriedku, odložiť vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia. Tento zákon podľa jeho vyjadrenia zároveň protiústavným spôsobom zvyhodňuje povinného tým, že exekúcií podľa exekučného poriadku nepodliehajú majetkové účasti držiteľa povolenia na dodávku plynu, ktorý je dodávateľom poslednej inštancie a ktorý je právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Konanie zákonodarcu označil za účelové poukázaním na časové súvislosti prijatia spornej právnej úpravy, rozhodovaciu činnosť ESLP, právny dôvod vzniku pohľadávky a osobu oprávneného a povinného.

13. V článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je založená právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky konať o súlade vnútroštátnych prameňov práva s ústavou, ústavnými zákonmi, a s tými medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Ústava SR v čl. 130 určuje sedem subjektov oprávnených predložiť návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Štyri z nich (päťina poslancov Národnej rady SR, vláda SR, prezident SR, generálny prokurátor SR) majú neobmedzenú právomoc podať taký návrh. Ďalšie subjekty (všeobecné súdy, verejný ochranca práv, predseda Súdnej rady) majú túto právomoc obmedzenú.

14. Súdy môžu podať návrh na začatie konania iba v súvislosti s konaním, ktoré sa vedie pred všeobecným súdom. Súd je v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) CSP povinný prerušiť konanie, ak pred rozhodnutím vo veci dospeje k záveru, že pred rozhodnutím vo veci sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov. Súd citované zákonné ustanovenie vykladá tak, že posúdenie súladu právneho predpisu alebo jeho časti musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným súdom v tom zmysle, že determinuje právne posúdenie veci.

15. Súd v posudzovanom prípade dospel k záveru, že otázka súladu článku I, § 1 a § 2 a článku II zákona č. 350/2018 Z.z. o ochrane majetku v plynárenstve a o doplnení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. ďalej len („zákon č. 350/2018 Z.z.“) s Ústavou Slovenskej republiky nie je vo vzťahu k právnomu posúdeniu zisteného skutkového stavu (ktorý nebol oprávneným v sťažnosti spochybnený) relevantná.

16. Podľa čl. II zákona č. 350/2018 Z.z. sa zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z.z. dopĺňa takto: § 444 sa dopĺňa odsekom 4, ktorý znie: „(4) Dovolanie má odkladný

účinnok, ak bolo podané proti rozhodnutiu vydanému v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky.“ Za § 471 sa vkladá § 471a, ktorý znie: „Ustanovenie § 444 ods. 4 sa vzťahuje aj na dovolanie a mimoriadne dovolanie podané v konaní o zmenkovom platobnom rozkaze začatom pred dňom účinnosti tohto zákona podľa predpisov účinných pred 1. júlom 2016.“

17. Pokiaľ by aj Ústavný súd SR rozhodol o prípadnej neúčinnosti čl. II zákona č. 350/2018 Z.z., nič to nemôže zmeniť na skutočnosť, že exekučnému súdu bol predložený exekučný titul, ktorý ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie nebol opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade všeobecne záväzného právneho predpisu alebo jeho časti s Ústavou SR zásadne vedie k strate jeho účinnosti okamihom jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (§ 125 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR v spojení s čl. 125 ods. 6 Ústavy SR), teda jeho účinky nastávajú „ex nunc“. Teda ani prípadná strata účinnosti ustanovenia § 444 ods. 4 CSP, či následne jeho platnosti v súlade s čl. 125 od. 3 Ústavy SR, by nemohla nič zmeniť na tom, že exekučný titul, ktorého núteného výkonu sa oprávnený domáha, musí byť vykonateľný (formálne) už ku dňu začatia exekučného konania.

18. Pred rozhodnutím súdu nie je nevyhnutné ani posúdenie otázky ústavnosti článku I, § 1 a § 2 zákona č. 350/2018 Z.z., podľa ktorého „exekúciu podľa exekučného poriadku nepodliehajú majetkové účasti držiteľa povolenia na dodávku plynu, ktorý je dodávateľom poslednej inštancie a ktorý je právnickou osobou so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. Konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona podľa exekučného poriadku, ktoré postihujú majetok podľa § 1, súd bezodkladne zastaví.“ Predmetom posúdenia sťažnostného súdu je v danom prípade splnenie zákonných podmienok vedenia exekúcie a nie otázka, či určitý majetok ústavne súladným spôsobom požíva absolútnu objektívnu exekučnú imunitu. Týmito skutočnosťami by sa exekučný súd zaoberal len v prípade, ak by určitý majetok už bol predmetom exekúcie, čo však nie je tento prípad.

19. Z uvedených dôvodov súd návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 3 CSP zamietol (I. výrok).

20. V reakcii na sťažnostné námietky oprávneného súd ďalej považuje za potrebné doplniť, že sa stotožňuje so záverom súdu v napadnutom rozhodnutí, že vykonateľnosť (v jednote oboch jej stránok, materiálnej aj formálnej) je možné stotožniť s vlastnosťou exekučného titulu, ktorá ho robí spôsobilým na výkon exekúcie. Ak je podkladom pre výkon exekúcie rozhodnutie súdu podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, exekučný súd pri posúdení jeho vykonateľnosti vychádza z potvrdenia o jeho vykonateľnosti, ktorým exekučný titul opatrí súd, ktorý rozhodoval ako súd prvého stupňa (§ 46 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku). Pre úplnosť je potrebné dodať, že konštatované potvrdenie nemá povahu rozhodnutia, ktorým by bol exekučný súd viazaný. Preto si exekučný súd môže sám posúdiť otázku vykonateľnosti exekučného titulu a vykonať potrebné šetrenia, avšak len v prípade, ak vyvstanú pochybnosti o správnom vyznačení údajov na doložke vykonateľnosti zo strany príslušného súdu. Je preto potrebné zdôrazniť, že exekučný súd sám exekučný titul potvrdením o jeho vykonateľnosti opatriť nemôže. Ako už bolo spomenuté vyššie, ani prípadná následná strata účinnosti právnej úpravy zakladajúcej odkladný účinok podaného dovolania by bez ďalšieho neznamenal, že je možné viesť exekučné konanie na podklade predloženého exekučného titulu bez toho, aby bol opatrený príslušnou doložkou o jeho vykonateľnosti, keďže táto doložka musí byť k nemu pripojená už v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie a musí byť vytvorená súdom prvého stupňa. Bolo by v absolútnom rozpore so zmyslom právnej úpravy, aby exekučný súd prejudiciálne posudzoval vykonateľnosť exekučného titulu pri absencii príslušného potvrdenia, keďže Exekučný poriadok priamo predpokladá (§ 45 ods. 1, § 46, § 48 ods. 4 písm. a/ Exekučného poriadku), že podkladom pre výkon exekúcie môže byť len rozhodnutie, pri ktorom je zákonom ustanoveným spôsobom osvedčená jeho vykonateľnosť. Pokiaľ potom oprávnený žiadal sťažnostný súd o zrušenie napadnutého uznesenia poukazujúc na protiústavnosť dotknutých ustanovení zák. č. 350/2018 Z.z. vzhľadom na okolnosti, možné dôvody prijatia tejto právnej úpravy zo strany zákonodarcu a jej dopad na práva oprávneného, súd na podklade takýchto námietok nevzhladol dôvody na zrušenie napadnutého uznesenia, keďže na posúdenie materiálnych podmienok vedenia exekúcie, resp. vecné posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie, nemajú žiaden vplyv.

21. Oprávnený v podanej sťažnosti žiadnym spôsobom nespochybnil skutkové a právne závery prijaté súdom v preskúmanom uznesení, podľa ktorých oprávnený nepredložil ako podklad pre vedenie exekúcie spôsobilý exekučný titul, keď predložené rozhodnutie súdu bol opatrené len doložkou

právoplatnosti, pričom potvrdenie o jeho vykonateľnosti pri ňom absentuje, ktorá skutočnosť zakladá dôvod zastavenia exekúcie súdom ex offio podľa § 61k ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku. Aj sťažnostný súd tento záver považuje za správny, keďže vykonateľnosť exekučného titulu predstavuje materiálny predpoklad vedenia exekúcie, teda conditio sine qua non začatia a priebehu exekučného konania. Ak exekučný súd v ktoromkoľvek štádiu konania (na návrh, aj bez návrhu) zistí, že rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nie je opatrené doložkou vykonateľnosti, exekúciu musí zastaviť. Nedostatok formálnej vykonateľnosti exekučného titulu exekučný súd mal a mohol zistiť už v štádiu vydávania poverenia, ale je nutné prisvedčiť názoru súdu v napadnutom uznesení, že na nedostatok materiálnych predpokladov vedenia exekučného konania je nutné prihliadať v ktoromkoľvek jeho štádiu. Oprávnenie exekučného súdu kedykoľvek preskúmať prípustnosť exekúcie (teda nielen pred vydaním poverenia) plne korešponduje so zámerom zákonodarcu viesť exekúciu len v prospech toho, kto je oprávnený ku ňu začatia exekučného konania požadovať plnenie z exekučného titulu, teda v danom prípade v prospech toho, kto k návrhu na vykonanie exekúcie pripojí aj rovnopis exekučného titulu s potvrdením o jeho vykonateľnosti, ktorým osvedčí svoje právo domáhať sa núteného výkonu judikovanej pohľadávky. Materiálne predpoklady vedenia exekúcie tak v danom prípade ani podľa názoru sťažnostného súdu nie sú splnené. Súd záverom dodáva, že oprávnený môže opätovne v tejto veci podať návrh na vykonanie exekúcie potom, čo súd prvého stupňa k exekučnému titulu pripojí potvrdenie o jeho vykonateľnosti.

22. Na podklade vyššie uvedených zistení a výkladu súvisiacich zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že oprávnený v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, ktoré rozhodnutie súd považuje za vecne správne. Súd preto sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol (II. výrok). Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre prijatie rozhodnutia. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku).

23. Povinný si voči oprávnenému uplatnil nárok na náhradu trov konania, ktorého výšku bližšie nešpecifikoval.

24. Podľa § 61l ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

25. Podľa § 195 Exekučného poriadku, trovami exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu.

26. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pripočítať.

28. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu), a to tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť úspešnej strane preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré táto strana vynaložila v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. Povinný bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť oprávneného zamietol), voči oprávnenému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 2 Exekučného poriadku). Z obsahu vyjadrenia povinného k sťažnosti súd zistil, že toto bolo vypracované a podané na súd povereným zamestnancom povinného a teda trovy právneho zastúpenia a ani iné preukázateľné trovy povinnému v sťažnostnom konaní nevznikli. Civilný sporový poriadok ani Exekučný poriadok výslovne neriešia situáciu, ak účastníkovi konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy v konaní nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania povinného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastníkovi konania žiadne

trovy v konaní nevznikli, je na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Z uvedených dôvodov súd povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal (III. výrok).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súd o návrhu oprávneného na prerušenie konania (I. výrok), proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (II. výrok) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (III. výrok) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súd o návrhu oprávneného na prerušenie konania (I. výrok), proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (II. výrok) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (III. výrok) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).